



Frøen der ville være kok.

Af Pia Ravn Jensen

Der var engang en lille, grøn frø. Den boede sammen med hundredvis af andre frøer i en lille mose. Den lille frø var meget afholdt blandt de fleste. Måske var det, fordi den altid var så hjælpsom. Ofte hoppede den rundt i mosen hele dagen for at se og høre, om der var brug for dens hjælp.

Den lille frø kunne opsnappe selv det mindste og fjerneste suk. Ofte var det en gammel, ensom frø, der sukkede efter lidt selskab. Så sprang den lille frø til. Tit ville den gamle gerne fortælle om sit lange liv og de mange dage, der alt for hurtigt var blevet gamle. Men ingen havde rigtig tid til at lytte. Måske havde de heller ikke lyst. Så delte den lille frø sin tid med den gamle, der taknemligt kunne slutte sin historie med at klappe den lille frø på hovedet og sige:

- Godt at du ikke er som de andre.

Hvad det egentlig skulle betyde, forstod den lille frø ikke. Den spurgte heller ikke, for den kunne jo mærke, at den gamle mente det godt. I sine tanker var den lille frø glad for at have hjulpet, men i sit hjerte samlede den også på anerkendelser.

På sin vej rundt i mosen kom den lille frø somme tider forbi andre små frøer, der legede. En gang havde den leget sammen med de andre. De havde sprunget både højdespring og hovedspring. Uden selv at vide det havde den lille frø været usædvanlig god til hovedspring. Nogle af de andre frøer var blevet sure og havde sagt, at den sprøjtede alt for meget, og en dag var der ingen, der ville lege med den lille frø mere.

Den lille frø forstod ikke hvorfor. Den anede ikke noget om, at frøer kan blive grønne af misundelse. Trist til mode stod den lidt på afstand og så på de legende frøer. Men så kom den til at tænke på, at

der måske var brug for dens hjælp, og så hoppede den hurtigt videre. Og snart var den triste følelse forsvundet, for var der ikke en gammel, der sukkede, så var der en lille som skulle trøstes. Alle i mosen vidste, at de kunne regne med den lille, grønne frø.

Når den hoppede rundt i mosen og lyttede efter dybe suk og stille gråd, hørte den også så meget andet.

En sommeraften, lige før solen gik ned, kom den lille frø forbi en flok voksne. De stod under mosens største hængepil og snakkede sammen.

- Gid vi havde en kok, der ville lave mad til os, når vi kommer trætte hjem fra arbejde, sagde den ene.

De andre nikkede, og den mest trætte af dem fortsatte:

- Ja, det ville være skønt. Så kunne vi hvile os lidt.

- Ja, og lege med de små, indtil vi skulle spise, kvækkede den mest legesyge ivrigt.

- Og så skulle vi sammen spise den lækreste mad, smaskede den tykkeste af dem alle.

Alle de trætte frøer nikkede, men i skæret af deres drømme så de nu mere afslappede og veltilpasse ud end egentlig trætte. Den lille grønne frø syntes, at deres drøm lød så dejlig, at den burde blive til virkelighed. Derfor besluttede den sig for, at den ville være kok.

Efterhånden glemte den lille frø, at det slet ikke var dens egen drøm. Men det blev drømmen ikke mindre dejlig af. Den lille frø voksede op og med tiden blev drømmen til vished. Den huskede ikke længere hvorfor, den vidste bare, at kok det ville den være.

En dag hørte den lille frø, at en restaurant, der lå i udkanten af den store skov, manglede en kok. Restauranten lå flere dagsrejser fra den lille mose, men den lille frø rejste gerne efter sit drømmejob. Da restaurantens kok var blevet pludseligt og alvorligt syg, var der nu hårdt brug for en ny kok. Om det skyldtes den lille frøs smittende, venlige iver eller den omstændighed, at den var den eneste ansøger til jobbet, vides ikke. Men der blev ikke stillet mange spørgsmål, og

den lille frø kunne begynde med det samme.

Det var en fin, lille restaurant, som lå i en lysning i skoven. Det var så fint og hyggeligt et sted, at man næsten kun kunne føle sig godt tilpas. Der var hvide nystrøgne duge på bordene og friske blomster, der duftede. Der var levende musik, der blandede sig så fint med fuglenes sang fra skoven. Den lille frø blev godt modtaget på restauranten. En lidt ældre frø i hvide bukser og med hvid jakke bukkede høfligt og ønskede den velkommen og tilføjede:

- Jeg håber, at du vil blive lige så glad for at være her, som alle vi andre er.

Så præsenterede han sig:

- Jeg er førstetjener, fordi jeg er den tjener, der kom her først. Faktisk har jeg været her så længe, at jeg ikke mere kan huske hvornår jeg kom.

Så førte førstetjeneren den lille frø rundt i det store gamle hus, som restauranten lå i. Førstetjeneren præsenterede høfligt den lille frø for alle dem, som arbejdede i restauranten. Foruden førstetjeneren var der andentjeneren og tredjetjeneren. Alle tre var klædt i hvide bukser og hvid jakke og en lysegrøn skjorte, der passede så glimrende til deres mørkegrønne hud. Den lille frø havde aldrig før set så elegant klædte frøer. Omgivet af de tre tjenere stod den måbende af beundring, da en anden lille frø kom springende.

- Hvad glør du på - har du aldrig set en frø før? kvækkede den frækt lige op i hovedet på den lille frø.

- Øhh, svarede den lille frø lidt genert.

- Må jeg præsentere dig for vores bydreng, sagde førstetjeneren og slog let ud med armen mod den lille drillesyge frø, der kiggede nysgerrigt på den nye kok.

Bydrengen var nærmest kommet til restauranten ved et tilfælde. Han var løbet væk hjemmefra, og da han fortrød og ville løbe hjem igen, var han faret vild og var i stedet kommet til restauranten i lysningen i skoven. Lidt forkommen og fortabt var han blevet modtaget

af køkkenpigen. Hun havde taget sig kærligt af ham, og snart var han både frisk og fræk nok til at hoppe omkring og lave spilopper. Køkkenpigen mente at den lille frække frø lige så godt kunne være til lidt nytte, og alle de andre på restauranten syntes, det var en god ide, da køkkenpigen foreslog, at han kunne blive bydreng.

Ægteparret hr. og fru Frø tog sig af rengøring, tøjvask, strygning, reparationer, malerarbejde og andre småting. De var meget stille og foretrak at tusse rundt i fred og ro og udføre deres arbejde. Deres datter, frøken Frø, holdt anderledes af at snakke og le. Hun passede den lille have der hørte til restauranten. Her dyrkede hun de dejligste grøntsager og de smukkeste blomster. Det var slet ikke så tosset at have grønne fingre, når man nu arbejdede som gartner.

Så var der musikerne. Det var noget af et par. De kom fra, ja, ingen ved hvor. Den ene spillede violin og var rød som en solmoden tomat, men lang og ranglet. Den anden spillede harmonika og var lille og tyk og gul som en smørblomst. De konkurrerede indbyrdes om, hvem der spillede bedst, skønt alle andre vidste, at de spillede bedst, når de spillede sammen. De konkurrerede også om frøken Frøs opmærksomhed, så hun måtte le af dem, når de i deres iver for at nå ud til hende først kom snublende over hinandens ben.

- Ja nu har du hilst på alle, på nær køkkenpigen, men hende kommer vi til, sagde førstetjeneren og standsede ved en trappe, der førte op ovenpå.

Førstetjeneren vendte sig mod den lille frø og sagde:

- Og så skal du vide, at her er vi alle venner, og sådan skal du også betragte os. Førstetjeneren så på den lille frø, som ville han sikre sig, at den havde forstået, hvad han sagde.

- I er mine venner, gentog den lille frø.

- Vi er alle sammen venner, svarede førstetjeneren og vendte sig for at gå op ad trapperne.

- Vi er alle sammen venner, gentog den lille frø på hvert af trappens 12 trin.

På 1. sal boede vennerne fra restauranten, og den lille frø fik også sit eget lille hyggelige værelse.

Rundvisningen endte i køkkenet hvor de hilste på køkkenpigen. Køkkenpigen var dejlig tyk og på alder med førstetjeneren. Af den og andre grunde kunne man tro, at de var gift og havde været det i mange år. Men køkkenpigen var aldrig blevet gift, skønt hun som ung havde drømt om både mand og en masse, små unger. Alligevel virkede hun næsten altid glad og tilfreds. Særlig god og kærlig var hun overfor de mindste.

- Så er køkkenet dit, sagde førstetjeneren og bukkede let og høfligt, inden han forsvandt ind i restauranten for at se, om der var gæster der skulle betjenes.

Ude i køkkenet var der lige så fint og rent som inde i restauranten. Men komfuret var så stort, at den lille frø måtte hoppe op og ned for at nå op til gryder og pander. Da køkkenpigen så det, kunne hun ikke lade være med at le. Det så så morsomt ud, når den lille frø hoppede op med en ske i hånden og i luften forsøgte at røre i en gryde, inden den igen stod med begge fødder på gulvet – for straks at springe op på ny.

Leende gik køkkenpigen ud og fandt en skammel, som den lille frø kunne stå på. Det var en fin løsning, og den lille frø takkede høfligt.

Når den stod der på skamlen og rørte i gryderne, kunne den se ud af vinduet og lige ned til en lille skovsø. Af og til kunne den både se og høre, at der var nogen dernede. Hver gang den hørte, at der var en, der sprang i søen, sukkede den uden selv at vide hvorfor. Ja faktisk lagde den slet ikke mærke til, at den sukkede. Men det gjorde køkkenpigen.

- Hvorfor sukker du sådan? spurgte hun en dag den lille frø.

- Sukker jeg? spurgte den overrasket. - Det kan jeg desværre ikke svare dig på, fortsatte den, og så tænkte den ikke mere over det, før næste gang den sukkede, og køkkenpigen igen spurgte hvorfor.

En dag svarede den:

- Måske sukker, jeg fordi der er så dejligt ude i skoven.

Så så den sig rundt i køkkenet og tilføjede:

- Men der er nu også dejligt herinde, og jeg elsker jo at lave god mad til gæsterne.

Ja, i køkkenet havde den lille frø det så godt og trygt, at den kun forlod det, når den skulle sove.

På restauranten kom de alle hurtigt til at holde af den lille frø. Der var noget nærmest magisk over den, som gjorde, at den gik lige og dybt i hjertet på dem. Måske var det dens imødekommende, hjælpsomme væsen, måske var det noget helt andet.

Men bydrengen kunne nu alligevel ikke lade være med at drille den, men han kunne heller ikke lade være med at drille de andre. Og da drillerierne ikke var egentligt ondskabsfulde, lærte den lille frø snart at smile af dem – og blev det alligevel for meget, gennede køkkenpigen den drillesyge bydreng ud af køkkenet med sin store kost. Tilsyneladende var alt så godt som det kunne være.

Men ak! Det viste sig, at den lille frø desværre ikke kunne lave mad.

Køkkenpigen, som havde arbejdet i køkkenet i mange år, opdagede det hurtigt. Hun gav den nogle gode råd og viste den, hvad hun havde set den gamle kok gøre. Men lige lidt hjalp det. Enten var der for lidt af det saftige og sprøde, eller også var der for meget af det salte eller søde. Det var, som om det bare ikke kunne lykkes. Til sidst opgav køkkenpigen, for hun skulle jo også passe sit eget arbejde, og der var nok at se til. Køkkenpigen sukkede højt og rystede lidt på hovedet, men den lille, grønne frø forstod ikke et kvæk. Den troede selv, at den lavede den dejligste mad.

Til at begynde med morede nogle af gæsterne og tjenerne sig lidt over, at kokken ikke kunne lave mad.

- Ja, ja, sagde den gamle skrubtudse, som havde været en trofast

gæst i mange år. - Den lille frø er jo endnu så grøn, så mon ikke det bliver bedre med tiden, fortsatte han tålmodigt, imens han skubbede tallerkenen med den uspiselige mad fra sig.

Tjeneren bukkede høfligt, idet han håbede det samme. Så beklagede han lige så høfligt, men oprigtigt, at maden havde været uspiselig. Han tilføjede, at hr. Tudse naturligvis ikke skulle betale. Tjeneren vidste nemlig, at for hr. Tudse var ethvert måltid, der ikke var en nydelse, en ærgrelse. Den gamle skrubtudse rejste sig langsomt og så sig lidt bekymret omkring i restauranten, som han holdt så meget af. Så lagde han nogle gode drikkepenge og gik langsomt sin vej.

Men det var ikke alle gæster, der var lige så trofaste og tålmodige som hr. Tudse. Nogle af dem rynkede på næsen eller smilede stift til tjenerne, mens de mere utilfredse begyndte at skælde ud. Og tjenerne fortsatte med at beklage og bukke høfligt, men de utilfredse gæster gav dem ingen drikkepenge af den grund.

Af og til var der nogle særligt utilfredse gæster, som krævede at tale med kokken, men køkkenpigen, som holdt så meget af den lille grønne frø, nægtede dem adgang til køkkenet. Hun sagde, at hvis nogen ville klage, kunne de klage til hende. Så fortalte hun dem, hvad hun mente var et par sandheder. Det var både godt og skidt, for ganske vist holdt de utilfredse gæster op med at brokke sig, men de kom heller aldrig mere tilbage til den lille, fine og hyggelige restaurant.

Tiden gik. Men desværre blev den lille frø ikke bedre til at lave mad, og ingen af vennerne fra restauranten nænnede at sige det til den. De holdt nemlig alle sammen så meget af den og ville derfor så nødigt gøre den ked af det. Dag efter dag så de den lille frø stå ved det store komfur, fornøjet og overbevist om, at den lavede den fineste brændenældesuppe, den dejligste kørvelstuvning og de lækreste nøddekager. Den glæde havde ingen af vennerne lyst til at tage fra den lille frø – ikke engang den drillesyge bydreng havde lyst.

Efter adskillige uspiselige måltider sagde den gamle hr. Tudse en

dag:

- Hvis ingen andre vil, så må jeg fortælle den lille frø sandheden.

Den gamle tudse rejste sig, imens han roligt så på den bestyrkede tjener, som kun kunne fremstamme:

- Nej, nej, nej, det går slet, slet ikke! hvorefter han styrtede ud i køkkenet og fortalte køkkenpigen, hvad den gamle tudse havde i sinde.

Køkkenpigen gik hurtigt hen til den lille frø, som stod ved komfuret og kiggede ud af vinduet. Hun tog den i hånden og sagde:

- Kom lille frø. Jeg vil vise dig noget ude i skoven.

Tjenere, musikere og hele familien Frø fulgte forskrækkede efter den gamle skrubtudse. Alle enten jamrede eller tryglede den om ikke at gøre den lille frø fortræd. Da den gamle skrubtudse endelig nåede ud i køkkenet, var både køkkenpigen og den lille frø allerede væk, og den drillesyge bydreng kunne ikke lade være med og spørge:

- Leder De efter nogen hr. Tudse?

Den gamle tudse kiggede venligt på bydrengen og smilede, for han havde selv været lille og drillesyg for mange år siden. Så vendte han sig om og så med et sørgmodigt blik på den lille tavse flok og sagde roligt:

- Det gør mig ondt. Det gør mig ondt, men jeg kan ikke længere være jeres gæst.

Fulgt af den lille flok gik den gamle tilbage til bordet, hvor han så ofte havde siddet. Her lagde han en stor stak penge og fortsatte så langsomt hen mod døren. Vennerne stod samlet og håbede tavst at hr. Tudse ville vende sig i døråbningen og sige:

- På gensyn, som han plejede.

Men det skete ikke. Den lille flok bevægede sig hen i døråbningen, hvor de mærkede deres håb svinde i takt med, at den gamle tudse synede mindre og mindre for til sidst helt at forsvinde mellem træerne.

Der stod den lille flok med den triste følelse af, at det var sidste

gang de så den gamle skrubtudse. Det fik dem til at bøje nakken, som var det deres hoveder, der var tunge og ikke deres hjerter.

En dag kom anden- og tredjetjeneren ud i køkkenet med flere tallerkener fulde af mad. Den lille frø hoppede glad og fornøjet ned fra sin skammel for at spørge, om der var noget den kunne hjælpe med. Men de to tjenere var så optagne af at få skrabt den uspiselige mad af tallerkenerne og ned i skraldespanden, at de hverken så eller hørte den. Den lille frø stod ganske stille og glippede med øjnene, som kunne den ikke tro, hvad den så. Smed de den dejlige mad ud? Snart ville den heller ikke forstå, hvad den hørte.

- Det er helt urimeligt som de gæster brokker sig, sagde andentjeneren oprevet til tredjetjeneren, der som svar gav sig til at bevæge sit hoved i små cirkler, fordi han ikke kunne beslutte sig for, om han skulle nikke bekræftende eller ryste opgivende på hovedet over de urimelige gæster.

- De kan vel forstå, at den lille frø gør sit bedste, fortsatte tredjetjeneren lige så oprevet som andentjeneren.

- Ja, og mere kan ingen vel forlange af nogen, sagde andentjeneren og slog gaflen hårdt mod tallerkenen for at understrege, at han mente, hvad han sagde.

Så forlod tjenerne køkkenet uden at have bemærket den lille frø. Den stod, som havde ordene frosset den fast. Men som et ekko der dør ud, slap også tjenernes ord deres tag i den lille frø, og den vendte atter tilbage til sin skammel ved det store komfur. Der stod den længe og kiggede ud af vinduet ned mod søen. Så sukkede den højt uden selv at vide det. Men køkkenpigen, der netop var kommet ind fra køkkenhaven, hørte det. Hun lagde også mærke til, at den lille frø fra den dag af begyndte at sukke lidt oftere og lidt dybere. Men den lille frø fortalte ikke noget til nogen.

- Vi må gøre noget for at hjælpe den lille frø, sagde køkkenpigen en dag til de andre.

- Ja, svarede de og nikkede.

- Ja, vi må gøre noget, inden alle gæsterne forsvinder, sagde den ene af musikerne, og igen nikkede de andre, for de holdt alle sammen både af den lille frø og den fine restaurant.

- Måske kunne vi hjælpe den med at lave maden, foreslog bydren-gen.

- God idé, sagde en af tjenerne. - Men lad os gøre det uden at den opdager det. - - Ja, sagde køkkenpigen. - Ellers bliver lille frø da helt ulykkelig.

Sådan gik det til, at de alle sammen prøvede at rette op på de uspi-seligheder, som den lille frø lavede.

Men ak og kvæk, med så mange kokke kunne det kun gå galt, og en dag kunne den lille frø ikke undgå at høre utilfredse stemmer inde fra restauranten. Den tænkte, at den måtte gøre sig ekstra umage, så maden kunne blive så god, at gæsterne ville glemme, hvad de var utilfredse med. Men i sin iver for at gøre sit bedste, fik den i stedet lavet noget af det værste, den nogensinde havde lavet. I en god me-ning kom den tilmed ekstra meget mad på tallerkenerne. Da tjenerne kom ud i køkkenet for at hente maden, tog de hurtigt de fyldte taller-kenere. De ville skynde sig ind til gæsterne, inden de også blev util-fredse med ventetiden. Men i skyndingen skvulpede maden ud over tallerkenerne og ned ad den ene tjeners hvide tøj. I det øjeblik blev det for meget for den ellers så venlige tjener, som vendte sig mod den lille frø og sagde:

- Dit lille fjols, du ødelægger jo alting!

Forskrækket og ulykkelig stod den lille frø alene tilbage på sin skammel. Men så hørte den høje råb inde fra restauranten. Den glem-te straks sin egen ulykke og tænkte som altid, at der måske var brug for dens hjælp. Med bange anelser skyndte den sig ind i restauranten.

Her standsede den brat, for den kunne næsten ikke tro sine egne øjne. Hvad var der sket med den fine og hyggelige restaurant? De før så hvide og nystrøgne duge var nu krøllede og plettede, og der lå

gamle, uhumske madrester på gulvet. Blomsterne var visne, og vaser var væltede, så der lugtede fælt af råddent blomstervand. Skyer af skidt og støv hvirvlede op fra gulvet, når nogen bevægede sig hen over det. I store spindelvæv, der hang som gardiner foran de snavsede ruder, summede fluerne desperate for at slippe fri.

Hvad den lille frø ikke anede, var, at dens venner havde haft så travlt med at hjælpe den og tage sig af gæsternes stigende utilfredshed, at de ikke havde haft tid til deres eget arbejde. I deres anstrengelser havde ingen rigtigt opdaget, hvad der skete med den fine restaurant. De havde ikke engang opdaget, at glæden og lysten havde forladt dem, og i mangel på tid, og måske også på mod, flød bægeret nu over.

I deres fortvivelse var tjenerne holdt op med at bukke og svare høfligt, men var i stedet begyndt at svare de sidste gæster igen. Musikerne holdt op med at spille, for de måtte også skælde ud på nogen, og alle råbte så højt, at ingen kunne høre, hvad der blev råbt. Og gæsterne råbte igen, for de syntes, at det var en meget uhøflig og uretfærdig måde, de blev behandlet på. De var jo taget på restaurant for at få dejlig mad og for at hygge sig.

Som den lille frø var også køkkenpigen, bydrengen og hele familien Frø kommet ind i restauranten, og nu råbte de også. Selv hr. og fru Frø jamrede højt.

Men den lille frø var så forfærdet over det, den så og hørte, at den slet ikke kunne få en lyd frem. Uden at tænke over det, løb den forskrækket sin vej. Ude af sig selv løb den lille frø væk, væk - væk.

Den sansede knap nok, hvor den var, før den udmattet og ulykkelig kom til den lille skovsø. I sin forvirring var den løbet i ring, men det var den alt for ulykkelig til at tænke over. Udmattet satte den sig på en stor sten der lå i kanten af søen. På søens blanke overflade mødte den det triste syn af sig selv, og den begyndte at græde af fortvivelse. Lyden af tårerne, der dryppede ned i vandet, fik den til at hulke højt:

- Jeg duer ikke til noget, jeg ødelægger alting. Jeg er en skam for hele frøstanden. Jeg kan aldrig mere vende hjem igen eller tilbage til restauranten; hvor er jeg dog ulykkelig og alene.

Pludselig lød der et højt kvæk ude fra søen. Den lille frø kiggede op. Ikke langt fra den stod der en frømand på en anden stor sten.

- Du kan da vist lige så godt tage og springe i søen først som sidst, sagde frømanden.

Den lille frø bøjede nakken og så ikke frømandens smil. Den nikkede fortabt, for der var vel ikke andet den kunne gøre.

- Du vil straks få det meget bedre, fortsatte frømanden næsten muntert.

- Tror du? snøftede den lille frø forvirret.

- Ja, det tror jeg. Du ligner jo en vaskeægte frømand.

- Gør jeg det? spurgte den lille frø overrasket og rejste sig.

- Skal jeg så slet ikke drukne mig?

- Selvfølgelig skal du da ikke det. Jeg tæller til tre, og så springer du bare på hovedet ud i det.

Så talte frømanden til tre og den lille frø sprang lige på hovedet i søen. Til sin egen forbløffelse mærkede den straks, at frømanden havde ret. Den lille frø havde det som en fisk i vandet. Den svømmede og dykkede og havde det fantastisk dejligt – lige indtil den kom i tanke om, at den jo var både ensom og arbejdsløs. Den kunne jo ikke leve af at svømme rundt og boltre sig. Slukøret kravlede den tilbage til den store sten og hulkede:

- Hvis bare mine venner havde fortalt mig sandheden, så havde jeg ikke ødelagt alting for dem og mig selv med min elendige mad, så havde jeg ikke siddet her så alene og ulykkelig.

- Nej, men så havde du heller ikke mødt mig, lød det fra frømanden, der havde stukket hovedet op af vandet lige i nærheden.

- Jeg forstår ikke hvad du mener, snøftede den lille frø, mens frømanden kravlede op og satte sig ved siden af den.

- Hør nu her, lille frømand, sagde frømanden. - Selvfølgelig kan du leve af at svømme rundt. Det gør jeg og jeg lever godt. Du skal søge

ind i frømandskorpset. Der er altid noget at lave for en dygtig frømand som dig. Der er søer og vandhuller der skal renses, der er ting der skal findes, der er frøer, der skal reddes og meget andet.

Den lille frø stirrede tavst ud over søen. Det var som om den sad i en boble, hvor ordene lagde sig på ydersiden, som om de var for gode til at trænge igennem.

- Vågn op, sagde frømanden og knipsede for næsen af den, og det virkede som et trylleslag, der fik boblen til at briste.

Som tryllestøv der kan forvandle drøm til virkelighed, dryssede frømandens ord ned over den lille frø og trængte hele vejen ind i dens hjerte. Den lille frø følte sig så boblende glad, at den måtte hoppe. Først hoppede den op og ned, så sprang den frømanden om halsen, og til slut sprang den på hovedet i vandet igen.

Lettet og lykkelig svømmede og dykkede den indtil den pludselig hørte nogen, der klappede og råbte.

- Bravo, bravo, fantastisk, spring ud igen, lille frø!

Den lille frø kiggede ind mod søbredden, og der stod alle vennerne fra restauranten. De klappede og vinkede, imens de fortsatte med at råbe:

- Bravo, bravo!.

Da køkkenpigen havde opdaget, at den lille frø var væk, var de alle sammen løbet ud for at lede efter den. Nu stod de der og så, hvor dygtig og lykkelig den var, og de blev selv så glade, at de måtte hoppe af begejstring.

Det var ikke til at se, om den lille frø fik tårer i øjnene, eller om det bare var søvand, men den vinkede tilbage til dem alle sammen og råbte rørt:

- Tak fordi I kom, venner!

Den lille frø kravlede atter op på stenen for at lave et spring for vennerne. Den skulle lige til at springe, da den fik øje på den gamle skrubbetude inde ved søens bred. Hr. Tudse bevægede sig med vanlig ro hen imod vennerne fra restauranten. Nu så vennerne også den

gamle, og alles øjne var rettet mod ham. Han standsede og så ud mod den lille frø. Først nikkede han til hilsen. Så nikkede han flere gange, mens han smilede tilfreds, og den lille frø kunne næsten høre ham sige.

- Godt, godt.

Den lille frø følte sig både stolt og genert, men så blinkede den gamle skrubtudse med det ene øje. Et øjeblik følte den lille frø, at den så sig selv. Den blinkede tilbage til den gamle skrubtudse. Så sprang den.

Antologi

Moderne danske eventyr

Ud af 126 bidrag til forlaget AbZebras eventyrkonkurrence er der blevet udvalgt ti eventyrlige fortællinger til at repræsentere moderne danske eventyr i den første af en serie antologier. Eventyrkonkurrencen har inspireret skribenter fra det ganske land til at komme med et bud på et moderne dansk eventyr i forlængelse af den fortælletradition, som opstod omkring H.C. Andersen.

Resultatet er blevet ti meget forskellige eventyr om prinsesser, frøer, dværge, eventyr, stearinlys, gargoils, vinde, elefanter og et guldbarn, fortalt i et slaraffenland af glæde ved at formidle det eventyrlige, som menneskets fantasi kan frembringe – der er smil og tårer, glæde og sorg, livserfaring og ungdommelig optimisme viderebragt med respekt for genren og kærlighed til det danske sprog.

Eventyrene i denne antologi spejler på mange måder den danske folkesjæl anno 2006, men er samtidig et håndgribeligt bevis på den afsmittende kraft, som fortællelysten og den gode historie er i stand til at videregive fra generation til generation.

Forfatterne har med deres bidrag til den danske fortælletradition mindet os alle om, at nyskabelsen og vejen fremad bygger på fortidens solide fundament i forsøget på at bygge videre på det danske eventyrslot...

Sproget i eventyret – eventyret i sproget

Forlaget ABZebra
www.abzebra.dk



Tom Lerdrup Hansen:
Eventyret der voksede,
Slaraffenland



Kirsten Ahlburg:
Lyset der ikke ville gå ud



Pia Ravn Jensen:
Frøen der ville være kok



Anika Eibe:
En anden verden



Elham Sayedmirza:
Elefantens hemmelighed



Louise Halkjær:
Prinsesserne i bjerget



Vibeke Appel:
Hugo og dværgenes horn



Daniela Schneider:
Guldbarnet



Carina Evytt:
Vinden og klippen

Forlag: [ABZebra](#)

Type: **Bog**

Format: **Paperback**

Sprog: **Dansk** 

ISBN-13: **9788791687006**

Sideantal: **144**

Dato for udgivelse: **27-4-2006**

Udgivelse: **1. udgave, 2006.**

Illustrator: **Marianne Lerdrup Hansen, Regitze Schmidt**

Redaktion: **Michael Ford**

Medforfattere: **Kirsten Ahlburg, Tom Lerdrup Hansen, Vibeke Appel, Elham Sayedmirza, Anika Eibe, Louise Halkjær, Pia Ravn Jensen, Carina Evytt, Daniela Schneider.**

Ophavsangivelse: **Tom Lerdrup Hansen m.fl.**

År for denne udgave: **2006**

Første udgivelsesår: **2006**

Originalsprog: **Dansk**

Udgave: **1**

Oplag: **1**